

Jaroslav Houdek

Nezřejmé aspekty sebekontroly

Nespouštěl jsem ze zřetele přesné pozice členů svého týmu. Bylo nutno si udržovat přehled. Když jsme se plížili zšeřelými chodbami cíle Beta, mohli jsme zoufalou obranu očekávat na každém kroku. Chtěl jsem, aby to už přišlo. Střelba uvolňující napětí, po ničem dalším jsem v tu chvíli netoužil. Chtěl jsem zabít svého drogového překupníka, to byla moje touha.

Dráty do mé špekulinky valily impulsy z dalších několika švestek, zatímco těch původních pět bylo vybičováno chemikáliemi až na meze snesitelnosti. Šestý smysl je důležitý. Předává mi informace o situaci na bojišti. Říká se mu šestý smysl nebo Spec, ale oficiálně je to SPTS - snímač průběžné taktické situace.

Sedmý smysl je druhý čich, čich na drogy. Osmý smysl nemám rád, je to smysl pro povinnost a spravedlnost. Říká mi, co mám dělat. Nemusím ho poslechnout, ale když neposlechnu, můžu z toho mít průser. Nejraději mám smysl devátý, bolest. Když jdu do akce, normální bolest necítím. Od toho mám svůj devátý smysl, abych si všiml, že mě někdo střelil nebo mám zlomenou nohu. Je to takový nevтіravý pocit, naprosto v pohodě. Nenutí mě kroutit se na zemi a řvát jako blázen. Prostě vím, co mi je a jak si ulevit a pomoci. No a tak dál, mám prostě smysly pro každý nesmysl.

Koutkem oka jsem zahlédl pohyb a věděl, že tam není nikdo z našich. Smysl pro povinnost mi velel zabít a já mu v tu chvíli byl vděčný. Bleskově jsem otočil hlaveň útočné pušky a myšlenkou jí dovolil vypustit proud projektilů. Je to rychlejší než prst na spoušti a zároveň nejspolehlivější pojistka. V akci jsou moje myšlenky precizní a jasné, přesné jako hodinky.

Než nepřítel stačil zareagovat, byl ve sračkách. Můj kamarád zleva hodil světlici a načapal je. Rád bych věděl, kdo mi vlastně kryje zadek, ale to se dozvím, až bude po všem. Nesmíme se tím rozptylovat. Rozptylujeme olovo a ochuzený uran, smrad spáleného střelného prachu ničí pachovou stopu Euforie a Koksu. Jejich strážci rozptylují

kapky krve v očekávání loučky rozptylu. Čtyři cíle rychlou a téměř bezbolestnou smrtí zaplatily za své hříchy. Postupujeme podle plánu: hlídači jsou vyřazení, následuje průnik do laboratoře.

Chodba napravo se zdá být nejvíce používaná a všichni se nezávisle na sobě rozhodujeme jít tudy. Ten, kdo šel poslední, zajistil protější chodbu výstražnou pastí. Věděl jsem jistě, že to udělá. Jistota nám všem dodává klid a klidný pěšák podává vyrovnané výkony.

Jdeme za sebou, chodba je příliš těsná. Jdu druhý, naštěstí. Na konci temné chodby zazáří skulinka dveří. Silueta hubeňoura se zbraní se náhle rýsuje nad obřím ramenem muže přede mnou. Rameno cuká a silueta se kácí. Obdélník dveří zhasl. Zrychlujeme.

Světlo zpoza dveří opět probliklo tenkou skulinou a proti nám letí malý útočný granát. Děsí mě, že vazoun přede mnou neváhal ani okamžik. Vrhł se po granátu dříve, než stačil dopadnout. K tomu jsme vedeni. Není možný se vrhat na granát ležící na zemi, když ten hajzl vybuchuje při dopadu. Slyšel jsem o chlapech, co to díky našim bojovým brněním a kurevskému štěstí přežili, ale tenhle vůl přede mnou k nim nepatřil.

Alespoň nám umožnil opravdu překvapivý útok. Než dozněla ozvěna výbuchu, prolít jsem těma dveřma a snažil se rozsévat smrt. Střelbou v běhu jsem asi nikoho netrefil, ale to nevádí. Důležité je neschytat to sám a pustit rychle dovnitř zbytek týmu. Skočil jsem za jednu z plechových skříněk a z krytého postavení začal střílet přesně. Stihl jsem dva jisté zásahy, po třech vteřinách naší skupině došli nepřátelé. Všichni jsme se uvolnili a ulehčeně vydechli.

Zbývalo jediné: zajistit oblast pro laboratorní a detektivní týmy. Nudná a zdlouhavá práce nakonec. Naše ostražitost klesla téměř k normálu a stali se z nás celkem obyčejní lidé. Než dorazily nebojové složky, všichni jsme si stihli ulít trochu toho zboží pro sebe. Pár tabletek, lahvičku roztoku, pytlík prášku... Když mise skončila, přišla mi opožděná textovka Pozvání na sraz naší třídy po deseti letech.

Neuvěřitelné se stalo skutečností. Byl jsem vyvedený z míry a nervózní jako puberták před prvním rande. Věděl jsem, že bych se měl na to setkání těšit, a chtěl jsem z něj mít radost. Nejsem přece nespolečenský. Přesto jsem se v následujících dnech několikrát při-

stihl při hledání výmluv, proč bych tam neměl chodit. Moje vnitřní disciplína mě však nikdy nenechala na holičkách.

Navíc, kdybych měl pocit, že to nezvládnou, můžu si vzít nějaké přebytky léků. Před každou akcí jich fasujeme spousty, a když počty neseďí, přičte se to na vrub kalibraci dávkovače nebo jiné odpisové položce. Všichni to tak dělají.

Umělí společníci v mé špekulince mají svoje mouchy, ale jedna věc z nich dělá největší zázrak pod sluncem. Dokáží mi zachovat jednání střízlivého člověka, i když jsem úplně namol. Můžu do sebe prát všechny ty sračky, co jich dnešní trh s narkotiky nabízí, a přitom jít na nějaké obchodní jednání. Nikdo nic netuší. Jsem zhlenej na popel nebo lítám v Euforii a zevnitř své distingované slupky gentlemana se moje feťácký já může vysmívat všem těm tajtrlíkům okolo. Nikdo netuší; jak moc si to užívám. Ani na očích to není poznat. Boží úlet. Ale moc často to nedělám. Všechny účinky drog moje vybavení inhibovat nemůže. Je to zabijáckej jed a já to vím moc dobře, jsem taky zabiják. Privilegovaný člen speciální jednotky, oprávněný používat tohle běžně nedostupný vybavení. Nikdo jiný z mojí bývalý základky si jistě nevybral svou kariéru tak dobře.

Na den srazu jsem si zajistil volno, jenže to ráno jsem si uvědomil, že sraz je až k večeru a já mám před sebou celý den čekání. Dvě hodiny jsem chodil městem a čuměl do výloh na nudné zbytečnosti. Čuměl jsem taky po ženských. Měl bych si zase nějakou najít a zkusit to s ní. Zkusit žít v páru. Nikdy mi to dlouho nevydrželo. Moje práce, moje povaha, moje zlozvyky, nic z toho se ženským nelíbí. Ale mně jo, tak co.

Jsem fešák, to vím. Holky po mně jedou. Jejich úsměvy a pohledy slibují a lákají, když je míjím. Na některé se taky usměju. Ale už dlouho se nestalo, abych se zastavil. A toho dne ten případ nastal.

Její tvář zářila kontrasty, aniž by přitom vypadala příliš zmalovaná. Ostré linky obočí se zvedaly do provokujícího úhlu nad safírově modrýma očima. Oplácela mi smyslně úsměv, a přesto si rozpačitě rukou pročísla dlouhé vlnité vlasy. Nemohl jsem z jejího obličeje odtrhnout oči. Když prošla, došlo mi, že jsem nezhodnotil její postavu.

Zastavil jsem se a ohlédl, abych se pokochal zadečkem. V tom okamžiku se ale otočila i ona. Znovu jsme se na sebe zasmáli, tentokrát pobaveně.

Vykročil jsem a ona se také začala vracet. Nezastavili jsme se však a prošli kolem sebe. Oba jsme měli stejný nápad, podívat se tomu druhému na pozadí, a oba nás ta hra, zdálo se, bavila. Ještě pár okamžiků jsme kolem sebe chodili, než ta dívka konečně propadla menšímu záchvatu smíchu. Já se k ní připojil a také jsem se od srdce zasmál.

Kolemjdoucí na nás asi museli koukat jako na dva blázny, jenže my jsme byli dokonale pohlceni naší malou sexy hrou. Úplně nás fascinoval způsob, jakým nás spojila jediná neslušná myšlenka, ovládnuvší naše mysli v jediný kouzelný moment.

Dovolil jsem si magii té chvíle narušit představením se: „Čau, já jsem Libor.“

„Zdenička,“ pípla ta prdelatá nymfička. Měla skutečně fascinující zadek, kterým díky vysokým podpatkům dokázala hypnoticky kroutit. Zbytek odpoledne jsem strávil ve společnosti okouzlující Zdeničky. Bohužel večer nás oba čekal jiný, předem dohodnutý program. V mém případě to bylo setkání po letech, ona se s podrobnostmi nesvěřila. Vyměnili jsme si telefonní čísla a polibky. Na první setkání docela slibné - víc bych ani nechtěl.

Málokoho z bývalých spolužáků jsem poznal. Naštěstí jsme měli všichni jmenovky se svými přezdívkami. Nevzpomínal jsem si na jejich pravá jména, jen výjimečně, v případě někdejších nejlepších kámošů, jsem si dokázal něco vybavit. Použil jsem tyhle útržky jako základ pro konverzaci a podařilo se mi zapadnout a bavit se.

Většina těch lidí byli dnes kupodivu úředníci. Připadalo mi to divné. „Kdo vůbec dneska manuálně pracuje?“ položil mi Prašivka řečnickou otázku. Nevzpomněl jsem si na jeho jméno a nedokázal si ani zařadit obličej. Ta přezdívka mi ale byla povědomá.

„Společnost dnes dokáže vyrobit obrovskou nadprodukcí i při velmi malé zaměstnanosti. Práce se automatizuje. Někdo musí vymyslet činnost, při které by se zaměstnalo co nejvíc těch zbytečných lidí. Papírování je výborná věc. Papír se recykluje nebo vyrábí z

technického konopí. Lesům to neškodí, řeky zůstanou čisté. Kdyby nebylo úředníků, všichni by si připadali zbyteční, propadli by deprese, posléze drogám.“

„Já jsem z policejní zásahové jednotky. Nepřipadám si zbytečný. A co děláš ty?“

„Mám firmu na výrobu paňáců pro kreštesty. Odbyt je zajištěn a poroste. Je třeba zničit nadprodukcí aut a kreštesty jsou výborná příležitost, ve filmech už se jich nerozbíjí tolik co v osmdesátých. Paňácové jsou na jedno použití, na rozdíl od Burta Reynoldse.“

„Co se s nimi děje pak?“ snažil jsem se odvést téma, protože jsem dost dobře nepochopil, co tím myslel.

„Ty mňí rozbitý si berou avantgardní umělci jako modely nebo je předělávají na sochy. Víc rozbitý se použijou jako laciný protetik. Nějaká firma z nich prý taky dělá erotický náhražky tento... partner. No a taky je možný to roztavit a vyrobit spousty propisovaček pro úředníky.“

„Nebo stříkaček pro feťáky,“ doplnil jsem v duchu jeho sarkasmu.

„Ne, ty se dělají z jiné hmoty,“ pravil zamyšleně a pak se zahlouabal ještě více. Chtěl jsem popojít dál, když vtom mě chytil za rukáv a na půl huby, spiklenecky, zaskřípal: „Promiň, ale tohle téma mě zajímá, nechceš si o tom promluvit mezi čtyřma očima?“

„Jaké téma?“

„Náplň do těch stříkaček, co jiného. Jsi jediný, koho znám, kdo s tím má co dočinění. Můžeme o tom později pokecat?“

„Klidně, bez problému, ale proč ne teď?“

„Ne, přijď někdy na návštěvu. Obchody s narkotiky nejsou žádná legrace.“ Podal mi vizitku.

„Zbyněk Nejedlý,“ přečetl jsem si polohlasem. Tak proto Prašivka.

Zbyněk usnul u krbu, na kožešině syntetického medvěda. Krb po patnácti minutách zapnul spořič a plameny zmizely. Jeho mladší sestra ho přikryla chundelatou dekou a šla si pustit nějakou příjemnou hudbu. Když se rozhodovala mezi Čajkovského „Koncertem b moll op. 23“ a „Yeah! Yeah! Die! Die!“ od Waltari, zazvonil domovní zvonek.

„Koho to sem čerti nesou...,“ zabručela si pro sebe a cestou ke dveřím se samozřejmě nezapomněla upravit u zrcadla na chodbě. Nelitovala toho.

Když jsem zvonil u dveří vilky, jejíž adresu mi Zbyněk dal, neměl jsem pochybnosti o tom, co chci udělat. Zjistit, co má v plánu, a prostě ho naprášit. Měl jsem už otevřené všechny kanály pro odposlech. Vůbec jsem nepochyboval o svém úmyslu. Nejsem vůl. Prašivkova nabídka vypadala jako nějaký test organizovaný oddělením vnitřních záležitostí. A kdyby to tak náhodou nebylo, udělal naivní chybu a musí platit.

Ale dveře otevřela Zdenička. Samozřejmě jsem stál pár vteřin jako opářený. Ona také. Překvápko. Jestli tohle není osud, tak ať se mi spálí pojistky ve špekulince. Popravdě řečeno, sám ten šok mi je vážně skoro odpálil.

Oběma se nám podařilo se přihloupce usmát, můj úsměv působil asi trochu hloupěji. Pak jsem ale zapnul svoje nadpřirozené sebeovládání a předstíral bohorovný klid. Štěstí, že ve skutečnosti se nic nespálilo, mozek mi šlape jako hodinky. Překypoval jsem šarmem, zatímco ona mě s roztomilými rozpaky zvala dovnitř.

Nechal jsem ji věřit ve své detektivní schopnosti - myslela si, že jsem vyhledal její bydliště podle telefonního čísla. Možná bych to i dokázal, ale asi by mě to nenapadlo. Nejsem hlupák, jen dávám přednost jednodušším řešením: Prostě bych jí zavolal.

Tak mě tedy pozvala dovnitř a já potřeboval mluvit s jejím spolubydlícím (manželem?), o kterém jsem vlastně neměl vědět. Vážně komická situace. Ale nebyl důvod zmatkovat. Po pár větičkách banální, ale docela rajcovní konverzace jsem se optal, jestli v tom velkém domě žije sama.

„Ten dům patřil rodičům a teď tu žiju se starším bráchou,“ informovala mě.

„Někdy bych bráchu určitě taky rád poznal.“

„To není problém, je doma!“ reagovala nadšeně. Pak si asi uvědomila, že by se mnou byla raději sama. „Ale teď zrovna spí...,“ dodala omluvně.

„Bylo by asi slušné hosta bráškoví představit, ale jestli vážně spí, tak...“, nechal jsem utržený konec věty viset ve vzduchu.

„Musíme být tiše, abychom ho nevzbudili,“ bylo její poslední slovo. Pak jsem poznal, že svou neodolatelnost jsem asi podceňoval. Francouzsky mě políbila a přitiskla se na mě tak vášnivě, že jsem celou tu záležitost s drogama jejího bráchy úplně pustil z hlavy. S posledními zbytky sebeovládání jsem nařídil vypnout odposlechové kanály implantátů.

Potichu jsme rozhodně nebyli, což nám Zbyněk asi hodinu poté potvrdil. Prý nespal, jen lehce dřímал, tvrdil taktně, aby nás nenutil do výčitek. Nechtěl sestru v dovádění rušit, a tak se diskrétně držel stranou. Počkal v kuchyni, věděl totiž o libůstkách svojí sestřičky: po milování si dávala lehkou svačinku. Potom už samozřejmě nemohlo její schůzce s Prašivkou nic zabránit.

Byl docela překvapený totožností nového milence své sestry, ale nebyl nijak zvlášť šokovaný. Zdaleka ne tolik, jak bych čekal.

Vlastně skoro bez okolků přešel k jádru věci.

„Libore, asi tě překvapí, že vím docela dost o těch vymoženostech, kterými máš vylepšený mozek.“

Překvapený jsem byl a nemělo cenu to skrývat: „Co víš? Jak - víš? Kde... kde ses to dozvěděl?“

„Vím toho tak moc, že jsem si dokonce jednu tu mrchu pořídil.“ Když viděl můj ohromený výraz, dodal: „V palici to zatím nemám. Proto potřebuju tebe. Mám slušné technologické zázemí, ale sám si to nainstalovat nemůžu, to jistě chápeš.“

„Nesmíš. Je to ilegální. Nechtěj se dostat do prűseru,“ sdělil jsem mu v naprosté vážnosti, přiměřeně vážné situaci.

Celý ten komplex vylepšení mi nedávali do hlavy najednou. Byl jsem mezi prvními uživateli prvních verzí systému a prošel jsem mnoha upgrady a modernizacemi. Zpočátku mi ta věc měla jen pomoci přesněji střílet, rozhodovat se a komunikovat. Pak ale jiný výzkum prokázal úžasný podpůrný vliv některých drog na vnímání, instinkty a intuici. Tyto drogy (odvozené patrně od THC) jsme pak používali jako doplněk těch už důvěrně známých vybuzovacích chemi-

kálií zajišťujících rychlost. Pak ale musel logický úsek implantátů převzít část úkolů vyhrazených střizlivému zdravému rozumu.

Tím jsem nepřišel o žádnou svou výsadu a svobodu. Rozhodoval jsem i nadále výhradně já. Tedy biologická část mého mozku. Rozhodovala jen z mnohem přesnějších faktů a úvah, které za ni dělal počítač. Podřízený počítač, který ovládám přímo svými myšlenkami. Většina zásadních rozhodnutí byla navíc vždy zafixována před akcí, v civilním režimu, ve stavu před zapnutím kompu. Mohl jsem se spolehnout, že jsou má vlastní.

Někoho z nás prvních napadlo použít to i v normálním životě. Na nějaké akci jsme se ožrali jako dobytek, pak jsme zapnuli pomocníčka v naší špekulině a ten nám pomohl dojít bez pádů až k autu, bezpečně řídit, strefit se klíčem do zámku, zout se, vyčistit si zuby a předstírat před manželkami a přítelkyněmi naprostou střizlivost. Dokonalý vynález a my jsme ho používali rádi a hojně.

Někdo zvenku tehdy nejspíš začal něco tušit a přede mnou teď stál člověk, který přes své vazby v průmyslu dokázal získat něco, co jsem pokládal za nejpřísněji utajované.

„Potřebuješ schopného chirurga. Neurochirurga, vyškoleného v tomhle oboru. To může být vážně těžký,“ připustil jsem.

„Ale není to nemožný!“ namítl rozhodně.

„Takže ti mám sehnat kontakt na někoho z těch pižlalů, co nám otvíraj palice?“

„Otipuj je, zkus najít nějakého, na kterého můžu mít nějakou páku. No třeba něco z minulosti. Kdyby se cukal... Jinak: Zaplatím vám oběma dobře, královsky, ale potřebuju mít něco v záloze.“

„Na mě máš v záloze co?“ uhodil jsem na něj sardonicky.

„Jsme přece kámoši ze školy, ne? To ti nestačí?“ ohradil se.

Přikývl jsem: „Stačí... To mi stačí.“ Ačkoli jsem nevěřil, že by nic dalšího neměl, zapůsobilo na mě, jak o tom taktně pomlčel. Odposlechové kanály implantátů jsem měl mimo provoz už od milování se Zdeničkou a opravdu jsem byl rozhodnutý mu pomoci. Nejen pro ty prachy, ostatně ani neřekl sumu. To kvůli jeho skvělý ségre a pro tu potlačovanou touhu po vzpouře, která se dlouho střádala někde na dně mojí hybridní mysli.

Když jsme se shodli na hrubých rysech budoucí spolupráce, přišla na řadu zábava. Povídali jsme si, vtipkovali, smáli jsme se - zábava srdečná a přirozená. Dlouho jsem nebyl tak spokojený.

Moji opileckou úvahu o podstatě štěstí přerušil řinkot skla ve vedlejším pokoji. Někdo rozbil okno a obratně dopadl na koberec. Dupání. Světlo zhaslo. Černě oděná postava ozbrojence za oknem. Zatímco útočník z vedlejšího pokoje prudce otvírá dveře, přechází moje vědomí do bojového modu. Reaguji bleskurychle. Na úvahy není čas, reflexy jsou přesné a dokonalé.

Dvěma chvaty znehybňuji cíl. Zbyněk se pode mnou nemůže ani pohnout. Přepadové komando míří na něj i na Zdeničku. Ta se jen bezmocně třese v hysterickém šoku. Dva páry policejních náramků zacinkaly na zápěstích sourozenců Nejedlých. Mí kolegové odvádějí moje přátele do vazby. Uklidňuji se a přecházím do civilního režimu.

Svalil jsem se na velké a měkké křeslo, tam jsem si prožil svá duševní muka. Cítil jsem se jako nejsprostší a nejopovrženější kus bioelektronického odpadu. A navíc jsem byl zmatený. Nechápal jsem, co se stalo, ani náznakem mi nedocházelo, proč se to stalo. S vypnutými kybernetickými pomůckami jsem byl jen ožralá troska. Brečel jsem. Chtěl jsem se i zabít. Možná ne doopravdy, ale určitě jsem si chtěl nějak ublížit, potrestat se. Cítil jsem nesnesitelný tlak viny.

Jediný způsob, jak ukončit to trápení, bylo zapnutí elektroniky v mojí zasraný lebně. Udělal jsem to. Pak jsem klidně a s nadhledem přemýšlel o celé té události.

Když jsem přicházel k domu, byl jsem rozhodnutý Zbyňka prásknout. Pevně odhodlaný. Pak otevřela Zdenička a já zapnul, tak jak jsem byl zvyklý, svoje implantáty, abych se lépe ovládal, byl víc v pohodě a naprosto okouzlující. Předchozí rozhodnutí, moje rozhodnutí, se zafixovalo. Dokud jsem docela nevypnul pomocnou logiku, moje rozhodnutí z doby před jejím zapnutím řídilo, vlastně nezávisle na mém vědomí, jednání implantovaných obvodů. Věděl jsem, že to tak funguje, ale je rozdíl mezi vědět a uvědomovat si. Když jsem konečně vyřadil všechny nepřirozené části svého mozku, někdy mezi

mojí dohodou se Zbyňkem a následnou výbornou zábavou, bylo už pozdě.

Moje přirozená reakce na náhlý útok - přechod do bojového modu - mě pak přirozeně postavila na stranu zákona.

Nejdřív jsem se s tím chtěl nějak vyrovnat, nějak to řešit. Třeba se pokusit jim pomoci. Jenže logickou analýzou celý situace jsem dospěl k názoru, že by to k ničemu nebylo. Prostě jsem žil dál, bohatší o nepříjemnou vzpomínku.